

(המשך מעמוד 45)

ביכולתו לפטר את אריק שרון, גם אילו רצה בכך — כי הדרך היחידה לפטר שר נגד רצונו היא התפטרות הממשלה כולה.

לכן הגשתי את ההצעה הבאה:

1. אחרי סעיף 21 לחוק יסוד: הממשלה יבוא:

21א (א) הגיע ראש-הממשלה למסגרת קנה כי שר אינו ממלא תפקידו כראוי, או מפריע לתיפקוד הנאות של הממשלה, או פגע בתרומות הדרושות לחבר-ממשלה, רשאי הוא לפטר את השר מן הממשלה, או להדיח אותו מן האחריות למישרד הממשלתי שעליו הוא מופקד.

(ב) החליט ראש הממשלה לפטר את השר מן הממשלה, נפסקת כהונת השר בחצות היום שבו נמסרה לשר הודעת ראש-הממשלה.

(ג) החליט ראש-הממשלה להדיח שר מאחריותו למישרד ממשלתי, יחדל השר מלהיות מופקד על מישרדו בחצות היום שבו קיבל את הודעת ראש-הממשלה בכתב, והשר יוסיף לכהן בממשלה כשר שאינו ממונה על מישרד.

דבריי-הסבר:

כיום אין ראש-הממשלה יכול לפטר שר, גם כשזה מותח ביקורת בפומבי על ראש-הממשלה וחברי-הממשלה.

שאלת פיטורי שר התעוררה גם בעבר בממשלות קודמות.

כשרוצה ראש-הממשלה לנקוט צעד זה, אין לפניו כיום דרך אלא לגרום להתפטרות הממשלה כולה.

לפיכך באה הצעת-חוק זו, המבוססת על ההנחה כי ראש-הממשלה אינו רק אחד השרים, אלא האיש הנושא באחריות המרכזית לתיפקוד הממשלה ולרמתה.

למרות שבמישרד הפירלמנטרי הסימנים קיימים אצלנו אין לראש-הממשלה הסמכות של נשיא אמריקאי, יש להכיר באחריותו המיוחדת. במדינתנו פרלמנטריות אחרות, כמו בריטניה, יכול ראש-הממשלה לפטר שר.

לא מוצע לחייב את ראש-הממשלה להביא את פיטורי השר לאישור הכנסת.

אם יש בכנסת רוב נגד פיטורי השר — הדרך הנאותה היא להביע אי-אמון לראש-הממשלה.

אריק, אריק

ר' דנושא ששמו אריק שרון — תזכור רת נוספת.

ברגע שהתפרסם כי אריק מצא "פיתרון" לגעיית החווה שלו, נחפזתי להגיב על כך מעל הדוכן. לא היתה הודמנות רשמית לכך. אך באותו יום הביא אריק לכנסת הצעת-חוק שדנה בהגדלת הקנסות על מי שמפריע לפעולות המועצות החקלאיות לשיווק.

ניצלתי הזדמנות זו, ותוך ויכוח על הצעת-החוק עברתי לנושא החווה: אני בא להתריע על עצם הופעותיו של השר, המביא הצעת-החוק לכנסת, והתובע מן היצבור לשמור על החוק הזה.

מזה שנתיים מפר השר אריאל שרון את כל כללי האתיקה, בהחזיקו חווה פרטית. השבוע התבררנו שהוא מצא "פיתרון" לגעיית החווה. מהפיתרון הזה אינו נודף רק ריח של פיקטיביות, אלא גם ריח של הפרת-חוק.

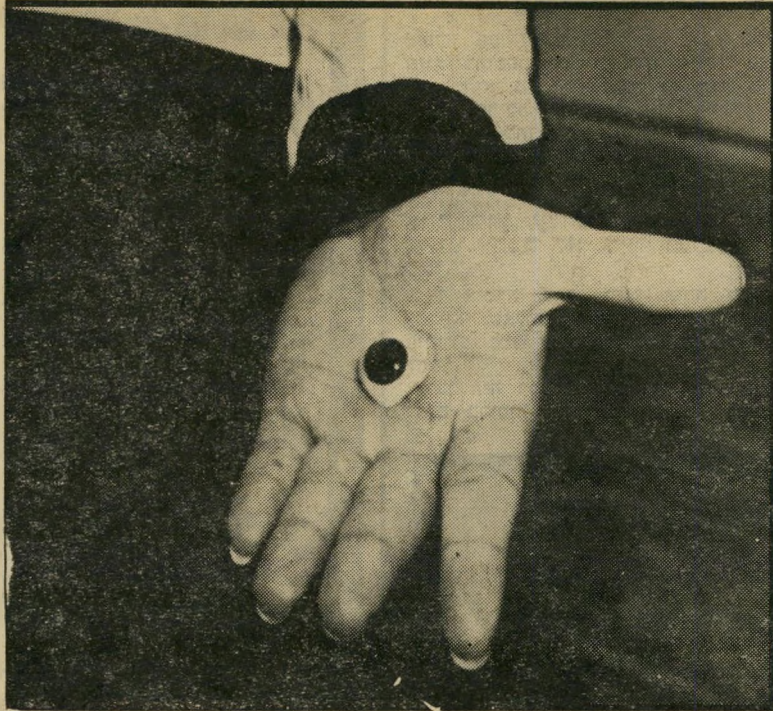
על פי חוקי המדינה, אין חוכר של מה שנקרא "אדמת הלאום" יכול להחריר את אדמתו לזולת בכלל, ובנוודאי לא בלי אישור מנהל-מקרקעי-ישראל.

דובר מנהל-מקרקעי-ישראל כבר הודיע ששמע על כל העיסקה הזאת מן העיתונות. משמע שהשר, בבואו להחריר את חוות החכורה לזולת, לא הזדקק לאישור מנהל-מקרקעי-ישראל. אילו היה מזדקק לו היה גם דבר זה מעורר תמיהה, היות מכיוון שמינהל-מקרקעי-ישראל עזר לו כפוף לשר-החקלאות.

אנחנו נמצאים עדיין באותו מעגל-קסמים. בעל-החווה ושר-החקלאות מדקקים איש לזעהו, זה לאישורו של זה, זה לחסומו של זה.

כאשר שר מפר חוק, איך הוא יכול לתבוע מאחרים לשמור על החוק?

הכנסת חוקקה חוקים חמורים כדי למנוע חכירה של אדמה חכורה, למנוע למשל מחברי-מושבין להחכיר את אדמתם ליהודים או לערבים. מזה שנים מתינה לבקש נגד החכרה כזאת על אדמות חכורות, בטרם גלויות ומסודרות. אם כן, איך יכולה הכנסת לעבור לסדר-היום על מעשה זה של שר-החקלאות?

עין-הזוכות בידו אורית, אורי הוציא לי את העין...

שעות הערב של מוצאי יום-העצמאות. למחרת, ביום השני, ישן הרצל עד הצהריים. כאשר קם, ירד למרכז הירוק שנתון. הוא טייל על חוף הים לברו, שחוף אחדות והסתכל בגלים. לדבריו, הוא אוהב מאד את הים והולך לטייל על החוף לעיתים קרובות. באותו היום לא פגש בחוף אף מכונית, וגם נפצע ברגלו מראשית הבלטות שבמזח.

כאשר נמאס לו, לקח מוגית נוספת ונסע בתורה לנווה-השרת. הוא חיפש במוסך את מכוניתו, שהיתה אמורה להימצא שם, אך התברר לו כי היא נלקחה. לכן חזר לביתו קרוב לשעה 5.45 יצא הרצל לבקש מחיים ארביב, אביה של אורית, שישאל לו את מכוניתו. ארביב הוא חבר אגד, ומשמש כסדרן בתחנה הסופית של בנווה-השרת. בבדיקה של ארביב פגש הרצל את אורית וחברה משותפת מאנגליה בשם די. הוא שמה קפה בחברתם. בינתיים נכנסו ויצאו נהגים שונים שראו את הרצל יושב שם, ואחד מהם, חיים גורג'י, העיד על כך בבית-המישפט והוכרו כעד עוין. גם פני סיווג בשם אובשה, שהוא ידיד של ארביב, העיד בבית-המישפט כי ראה את הרצל יושב ושוחח קפה בשעת השוד, בבדיקה של ארביב. אובשה קבע את הישעו במדויק, כיוון שהוא עוזב את הרצ'וק בשעה 6.20 בדיוק, כדי שיסיפק בשעה 6.30 לקחת תרופה לליבו החולה ולשמע ברדיו את החדשות באידיש.

אם אכן היה הרצל בבדיקה של ארביב בשעה האמורה, ברור שלא יכול היה להשתתף בשוד הבנק. על כך נסבה המילה חמה הנואשת שמנהל הסניגור יפתח נגד התובע הוותיק סברין ("עוין") שרטר. הרצל ואורית, שנסעו במכונית של ארביב, הספיקו להגיע לביתו של אביטן ורשתות שם עוד קפה. כאשר ירדו לרחוב לעשות סיבוב, כדי למצוא את מכוניתו של הרצל, נעצרו על-ידי המישטרה. הרצל החזיר את המכונית והמפתחות לאביה של אורית ונלווה אל השוטרים.

כאשר גילו השוטרים את הפצע שותתי הדם שעל גולו התרגשו מאד. אחד הישודים נפגע מהזוכות המנופצת של חלוקי-הבנק, והמישטרה ייחסה זאת להרצל. מאז נשאר אביטן בכלא, תחילה כחשוד ואחר כך כנאשם בשוד הבנק. יחד עימו הסתככו בעניין כמה מבני-מישפחתו שניסו לעזור לו. אחיו, אהרון אביטן, הורשע לפני כן חודשים בביצוע לאחרי-המעשה לשודדים, ונידון לארבע שנות מאסר בפועל ולשבע תיים מאסר על-תנאי. גיסו של הרצל, שמואל שיפרטו, שנקרא להעיד כעדה מדינה במישפט הסיוד, נשדף חרדה עצומה מהמישפט ואיבד את כושר הידיבור. עד היום הוא שרוי במצב נפשי קשה ונוזק לטיפול פסיכיאטרי.

אם אמנם יתברר בפסקה-דין, כי כל העניין אכן היה נקמה של אורי וולף במישפחת אביטן, בשל גניבת נערתו, הרי שהיתה זו נקמה שטנית ממש.

אילנה ארון

מהארץ נגד ורדה, מפני שרצה להזמינה כעדה למישפט, וחשש שהיא תצא מהארץ בעיקבותיו של וולף. אחרי שסיים וולף את עדותו במישפט, נשלח לחוקי-לארץ, כחלק מתנאי עדותו.

הסניגור גולל בפני בית-המישפט את כל פרטי הפרשה המסובכת של יחסי-הרצ'וק ואורי, כדי לשאול את השופטים: "האם יתכן ששניים שהיו אויבים, שנאו זה את זה ורבו בגלל נערות, הלכו לבצע שוד בצוותא, כאשר כל אימון כבר לא שרר ביניהם?"

לאורך כל הדיון המישפטי נקט הסניגור קריהגנה שלפיו וולף הוא יצור חסר מצפון ומוסר, שהלשין על אביטן שנוא נפשו, כדי ללכוד שתי ציפורים במכה אחת. על-ידי חשיפת אביטן כאחד השרדים, חיפה וולף על חבריו האמיתיים שהשתתפו עמו בשוד, וסיבך בצרות צרור

פרקליט יפתח

קו הגנה עיקרי...

רות את שנוא-נפשו שגנב ממנו את נערה. תו, כך השיג גם מהמישטרה חסינות על השותפות בשוד האכזרי.

כדי לבסס תיאוריה זו, הביא הסניגור עדים רבים, שגיבשו את האליבי של הרצל אביטן ליום-העצמאות וליום שלאחריו. הוא יום השוד. במוצאי יום-העצמאות בילה הרצל עם נערה בשם מיקי סעדון, צעירה ושואה שהיתה מסוכסכת עם בעלה ושכרה דירה בנווה-השרת. את מוצאי יום-העצמאות בילו יחדיו בקולנוע. והרצל החזיר את מיקי לביתה בחצות. לכן, טען הסניגור, לא יכול היה הרצל להשתתף בגניבת הרכוש מכונית ששייכה את השודדים למחרת. המכונית, כפי שהעיד בעליה, נגנבה בי

רית לאורי. הוא לא השיב עליו. אבל כאשר השתחרר אורי מבית-הסוהר, כמה חודשים מאוחר יותר, נשבע לנקום וקרא לה בשמות גנאי. פעם אחת, כאשר טייל לה אורית עם חברתה סוניה חן במרכז נווה-השרת, ראו את אורי מתקרב אליהן במכונית. היתה שעת-ערב מאוחרת וכאשר קרא אורי לאורית התעלמה הנערה ממנו. במרחק כמה צעדים עצר אורי את מכוניתו. ירד ממנה והיכה את אורית מכות נמרצות. אחת הסטירות פגעה בקצה עינה של אורית, ודבר נורא קרה — עינה החזמה הגדולה נפלה לארץ. לאורי רית עין תותבת מילדותה, את עינה היר ציאו מהשש לגידול ממאיר.

עד היום סובלת אורית ומתיישבת בגלל העין התותבת, וכאשר זי נפלה לארץ, בחשכה המתגברת, וארובת עינה הפצרה עה החלה מדממת, נבהלה אורית ונסעה מייד לבית-החולים. חברתה סוניה רצה לחפש את הרצל, ולספר לו את אשר קרה. עד אז נמנעה אורית מלספר להרצל על הטרדותיו של אורי, היא ידעה עם מי יש לה עסק, וחששה שהדבר עלול להגיע עד כדי רצח. אבל הפעם הגדיש אורי את הסאה, והרצל חיפש אותו, כדי לגמור איתו את החשבון.

השינאה בין שני הגברים, שהיו פעם חברים, גדלה ולהטה. אורי ניסה לסכסך בין אורית והרצל. הוא שיכנע את סוניה, חברתה הטובה של אורית, להתי-

ידורה סוניה

היא נשלחה לסכסך...

לבש" על הרצל ולהפריד בין השניים. הרצל אמנם יצא כמה פעמים עם סוניה, אבל לא נשח את אורית, וזו לא חזרה לאורי וולף. הוריה של אורית הצטערו על שהחליפה חברים, הם העדיפו את אורי בן הרופא על אביטן בן הסייס.

"היא לא

הסכימה"

הרצל שמע כי אורי יש חברה, ורדה עמר, מרמת-החייל, וניסה להוציא גם אותה מידי. הוא המתין לה כמה פעמים בבית גיסתו. בקי, הוא הזמין אותה לבדם בתואנות שונות, וסידר שיימצאו לשם בדיקה, אבל לדבריו לא הלך לו עם ורדה. "אולי היא יותר חזקה מאורית, או אולי אורי הכין אותה יותר טוב. היא לא הסכימה."

הסניגור של אביטן, דויד יפתח, חקר את וולף בבית-המישפט ושאל אם ההפלה שעשתה ורדה בוצעה לפי הוראותיו, כיוון שחשש, כי הוולד הוא של הרצל. אך וולף לא רצה לדבר על כך. הפלה נוספת נגרמה לורדה בעת שנעצרה עם כל הירחודים בשוד הבנק. ורדה עמדה להינשא לאורי שלושה שבועות אחרי השוד. ה"סניגור יפתח, הוציא צו עיכוב יציאה